

Odpovědnost za škodu představuje jednu z nejvýznamnějších a nejsložitějších problematik v právním řádu, neboť odpovědným za škodu se může stát každý z nás. Vzhledem k složitosti této otázky se jí zabývá celá řada autorů.

Odpovědnost za škodu plní především funkci reparační, kdy jejím cílem je plná náhrada škody způsobené poškozenému. Plní rovněž i funkci preventivní, a to působením právní úpravy na jednotlivé subjekty práva, které tak vědí, jak bude v případě vzniku škody postupováno, rovněž mají možnost z úpravy zjistit, kdy může jejich odpovědnost nastat a podle toho mohou přizpůsobit své chování.

Odpovědnost za škodu v občanskoprávní úpravě a v soukromoprávní úpravě odpovědnosti vůbec zásadně vychází z principu odpovědnosti za zavinění. To znamená, že subjekt práva odpovídá jen za škodu, kterou zavinil, resp. způsobil svým zaviněným jednáním.

Odpovědnost za škodu rovněž vychází z principu rovného zacházení, kdy pro všechny subjekty práva platí tatáž právní úprava a je s nimi při vzniku škody, posouzení jejich odpovědnosti za škodu a určení rozsahu její náhrady nakládáno stejně. V případě více škůdců jsou pak tito zavázáni k náhradě škody solidárně.

Pracovněprávní odpovědnost za škodu je pak upravena zákoníkem práce č. 65/1965 Sb.. Úprava této odpovědnosti sice vychází z občanskoprávní odpovědnosti za škodu, nicméně přináší i řadu odlišností, které jsou dány specifičností pracovního práva.